

ननु देहात्मयोगोऽनादितादृरुच्छेद्यइत्याशंक्याह ज्ञानेनेति तमः अतस्मिस्तद्वुद्धिरूपो विपर्ययः स च आत्मन्यसंगेऽपि दुःखित्वादिभ्रमोऽज्ञानजो ज्ञानेन न शयित्यदा तदा प्रकाशते ब्रह्मसनातनसदैकरूपं अनादिरपि देहात्मयोगोऽभात्यात्मकस्तत्त्वज्ञानेनेच्छेतुं शक्यइत्यर्थः ॥ ११ ॥ तच्च सनातनं ब्रह्म अयत्नसाध्यं कर्मप्राप्यं अनित्यत्वापत्तेः कर्मजं श्रुत्याद्यभाष्यं संस्कार्यं विकार्यं वा स्यात् न हि संयवनेन पिण्डवोपास्सा ब्रह्मोत्पाद्यं अनित्यत्वापत्तेः नापि यामवद्वमेनेन प्राप्यं आत्मत्वात् अन्यत्वे घटवज्जडत्वापत्तेः नापि ब्रीहिवदवघातेन उपास्यादोषापनेन संस्कार्यं असंगत्वात्संगित्वे वङ्ग्यौष्ण्यवत्तद्विदित्यापत्तेः नापि विकार्यं क्षीरादिवद्विकारयुक्तस्यानित्यत्वापत्तेः अतो ज्ञानेनाज्ञानापनोदे सति कंठगतविस्मृतचामीकरवत्सिद्धमपि साध्यमिवोच्यते तस्माद्युक्तमुक्तमयत्नसाध्यमिति येइति अत्र विद्वदनुभव एव प्रमाणमिति भावः नशाभ्यंति ब्रह्मोपासनान्नोपरमंते उद्योगिनोऽवश्यं ब्रह्मप्राप्तिरतस्त्वया उद्योगवता भवितव्यमिति भावः ॥ १२ ॥ १३ ॥ केवलासंगहीनां ॥ १४ ॥ १५ ॥ सत्येन अबाधिता र्थेन वेदवाक्येन तपसामननध्याना

ज्ञानेन हि यदा जंतुरज्ञानप्रभवंतमः ॥ व्यपोहिततदा ब्रह्मप्रकाशतिसनातनं ॥ ११ ॥ अयत्नसाध्यं मुनयो वदंति ये चापि मुक्तास्त उपासितव्याः ॥ त्वया च लोकेन च सामरेण तस्मान्न शाम्यंति महर्षि संघाः ॥ १२ ॥ अस्मिन्नर्थे पुरागीतिं शृणुष्वैकमनानृप ॥ यथा दैत्येन वृत्रेण भ्रष्टैश्चर्येण चेष्टितं ॥ १३ ॥ निर्जितेना सहायेन हतरा ज्येन भारत ॥ अशोचता शत्रुमध्ये बुद्धिमास्थाय केवलां ॥ १४ ॥ भ्रष्टैश्चर्यं पुरा वृत्रमुशनावाक्यमब्रवीत् ॥ काचित्पराजितस्याधनव्यथा ते स्तिदानव ॥ १५ ॥ वृत्र उवाच सत्येन तपसा चैव विदित्वा संशयं त्यहं ॥ न शोचामि न हृष्यामि भूतानामागतिं गतिं ॥ १६ ॥ कालसंचोदिता जीवामज्जंति न रेकेऽवशाः ॥ परितुष्टानि सर्वाणि दिव्यान्याहुर्मनीषिणः ॥ १७ ॥ क्षपयित्वा तु तं कालं गणितं कालचोदिताः ॥ सावशेषेण कालेन संभवति पुनः पुनः ॥ १८ ॥ तिर्यग्योनि सहस्राणि गत्वानरकमेव च ॥ निगच्छंत्य वशाजीवाः कामबंधनबंधनाः ॥ १९ ॥ एवं संसरमाणानि जीवान्यहमदृष्टवान् ॥ यथा कर्म तथा लाभ इति शास्त्रनिदर्शनं ॥ २० ॥ तिर्यगगच्छंतिनरकं मानुष्यैर्देवमेव च ॥ सुखदुःखे प्रिये द्वेष्ये च रिक्त्वा पूर्वमेव ह ॥ २१ ॥

त्मेकेनात्मा लोचेनेन च आगतिसंसारं गतिमोक्षं असंशयं विदित्वा न शोचामि न हृष्यामि तथा च मत्वा धीरो हर्षशोकौ जहातीति श्रुतिः ॥ १६ ॥ कालेति युगचतुष्टययोग्याः पुण्यपापाख्याधर्मालक्ष्यं ते केचिन्नरेके कानिचिद्भूतानि दिव्यानि स्वर्गार्हाणि ॥ १७ ॥ क्षपयित्वा भोगेन स्वर्गे नरेके वा तं कालं नीत्वा पुण्यापुण्ये समाप्य ताभ्यामेव तिर्यगादियो निप्रापकाभ्यां चोदिताः संतः पुनः पुनर्भवन्ति कालचोदिता इत्यस्य व्याख्यानं सावशेषेण कालेनेति ॥ १८ ॥ कामबंधनबंधनाः कामपाशबद्धाः ॥ १९ ॥ जीवानि जीवन्ति भूतानि अदृष्टवान् न दृष्टं दृष्टं व्यवहितमतीतमना गतादि च तत्त्वातिगच्छति प्रामोतीति जानातीत्यदृष्टवान् अतीन्द्रियज्ञानी अहं वेदमीति शेषः संसरतो जीवान् शास्त्रनिदर्शनं शास्त्रप्रत्ययं च जानामीत्यर्थः ॥ २० ॥ एते देवाह तिर्यगिति चरित्वा तादृशं कर्म कृत्वा सुखादिकं प्रपद्यते इति सार्धेन संबंधः कृतांतविधिसंयुक्तः यमयातनांति ॥ २१ ॥